

Bemærkninger om, hvorvidt det ikke kunde være paa Tiden, at Staten nu gennem Lovgivningen søgte at regulere, eller jeg antager, at Meningen var væsentlig at indskrænke de fremmede Selskabers Virksomhed. Da det ærede Medlem ikke udtalte sig udførligt derom, skal jeg heller ikke komme ind derpaa, saa meget mindre som dette Spørgsmaal ikke nærmest vedkommer Finansministeren. Det er et Spørgsmaal, der, saa vidt jeg kan skimte, nærmest maatte vedkomme Justitsministeren.

Jeg skal blot et Øjeblik vende tilbage til den Betragtning, som kom fra det Medlem, som først havde Ordet (B. G. C. Jensen), denne Betragtning om Muligheden for at fastsætte Bonus Nar for Nar, skøndt man ikke vilde udbetale den mere end hvert 5te Nar. Jeg har allerede dertil bemærket, at jeg ikke skønner rettere, end at en saadan Fastsættelse vilde være overordentlig vanskelig. Skulde Fastsættelsen ske gennem faste, vedvarende Lovregler, ja, saa vil jeg ikke fordybe mig allerede nu i, hvor store Vanskeligheder man her vilde komme ind paa; men selv om man kun vilde have Lovhjemmel Nar for Nar dertil, hvad der jo var langt lettere at opnaa, ser jeg ikke rettere, end at det alligevel vilde have store Vanskeligheder. Der er væsentlige bestemte Momenter, som det kan være vanskeligt nok at faa fastsat for en længere Periode, f. Eks. i 5 Nar, men som det vilde være næsten umuligt at faa fastslaaet for en saa kort Periode som Nar for Nar. Jeg nævnte før i den Anledning Betydningen for Statusopgørelser af Evalueringen af Beholdningerne. Jeg nævnte ogsaa mulige Tab, som kunde opstaa for Anstalten, betydelige Tab — Anstalten er jo ikke mere end andre Pengeinstitutter sikret mod Tab, som paa en eller anden Maade kunne opstaa — men det er dog aabenbart, at jo længere Perioden er, desmere udjævne Tabene sig. Dertil kommer endnu, at hele Spørgsmaalet, om der er Anledning til at udbetale Bonus eller ikke, jo ikke blot beror paa, om der overhovedet er noget at uddele uden at forgribe sig paa, hvad man ikke bør røre ved, men at det ogsaa beror paa, hvorledes man paa den Tid, man tager Bestemmelse om Bonus, betragter dette Forhold, om i Virkeligheden de nugældende Tariffer ere for høje eller ikke. Det beror jo i det væsentlige paa Besvarelsen af 2 Spørgsmaal. Det ene er det: Ere Dødelighedsforholdene væsentlig forandrede fra dem, man gik ud fra i 1870? Og det andet Spørgsmaal er: Kan Rentefoden antages at være eller rettere at blive den

samme, som den var i 1870? Det er paa Besvarelsen af disse 2 væsentlige Spørgsmaal, at det beror, om Tarifferne ere for høje eller ikke. Det forekommer mig da at være aldeles klart, at intet af de 2 Spørgsmaal egentlig kan besvares saaledes Nar for Nar. Man maa være glad ved, naar man for en længere Periode ad Gangen kan komme til et i alt Fald for sig selv tilfredsstillende sikkert Svar med Hensyn til de 2 Spørgsmaal. Derimod er jeg rigtig nok meget bange for, at Afgørelsen Nar for Nar vilde blive paavirket alt for meget af Tilfældighed.

Jeg skal endnu kun gøre en Bemærkning i Anledning af, hvad den 1ste Landstingsmand for 11te Kreds (Stthyr) fremførte, og det er den, at jeg ikke har nogen Grund til at tvivle om, at Anstaltens Embedsmænd allerede nu villig vilde al den Vejledning til Folk, som frivilligt eller nødtvungent skulle forhandle med Anstalten, som vedkommende ønske. Jeg vil ikke benægte, at det lige over for mange af dem, som frivillig eller nødtvungent søge til Anstalten, kan være nyttigt, at man ikke afventer Spørgsmaal fra vedkommende, men at man vejleder dem uden direkte at afvente deres Spørgsmaal. Jeg har ikke haft nogen Vejledning til selv at gøre direkte Erfaringer i den Henseende, men Udtalelser til mig gaa ud paa, at den Modenhed, den Indsigt i den Forretning, Folk indlade sig paa, naar de købe Livsforstrøing, Livrente, Overlevelsesrente o. s. v. hos Anstalten, er et Minimum. I Reglen vilde de fleste i Grunden langt mindre om den Forretning, de paabegynde, end det ellers almindelig antages at være Tilfældet, naar Folk indlade sig paa en Forretning, der angaar betydelige Pengeinteresser. Jeg tror altsaa i Virkeligheden, det ærede Medlem har Ret i, at det er nyttigt, at Anstaltens Embedsmænd der træde ligefrem vejledende op lige over for de vedkommende — ja, man kan vel næsten betragte dem som Børn eller som umyndige, om ikke dem alle, saa er der i alt Fald mange af dem, der kunne fortjene den Betegnelse. Altsaa ogsaa en Vejledning i den Retning, det ærede Medlem antydede, kan være nyttig.

Da ingen yderligere begærede at udtale sig, sluttedes Forhandlingerne.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.